

Färg är inte bara förnimmelse av kulör, utan även sensuell plastisk materia som kan bearbetas som flödiga lasyrer, men också som tjockt pålagda pastosa partier. Färgen kan ges kropp. I den moderna konsten har färgen frigjort sig från linjens stränga regemente och blivit ett eget uttryck med speciell gestaltningsförmåga. Måleriet handlar då inte längre om färgläggning utan om visuell tvådimensionell modellering.

Lynn Gustafsson, som nu ställer ut i den övre hallen på Konsten Hus, är en målare. Hon ägnar sig således inte åt färgläggning. Hon ägnar sig inte heller åt avbildning, i den meningen att hon målar av yttre motiv, utan hon ägnar sig mer åt envig med färgerna, ibland som koordinator, tidvis som moderator, stundom som utmanare. Det är ett slags kraftmätningar mellan handens rörelser, motståndet i materialet och de kulörer som möts. Färgerna stundom kolliderar, rent av exploderar eller ibland bara faller, dalar stillsamt neråt som lapphandskar i något blått och kyligt. Färgtemperaturen är hög, det röda glöder, det gula flämtar flimrande. En nervig linje söker medla mellan kontrahenterna. Gustafsson penselmålar, stänker, river och sliter, lägger in en blyertslinje, målar över en tapetbit som är inlagd i målningen. Olja möter akrylgrund, kollinjer kan anas eller är det pastellkrita?

Jag skulle kunnat tala om målarglädje om jag inte fått mig annat berättat. Varje bild lär vara en fribrotningsmatch. Att döma av de matchresultat jag har kunnat följa under de senaste åren kan man tillräkna Gustafsson allt fler poängsegrar. Den här utställningen vittnar om en tilltagande matchrutin som kompenserar de tidigare resultaten som alltför mycket liknade hennes "tränares". Hon börjar finna den egna formen.

Det är ett informellt måleri som uppvisas, en abstrakt expressionism, om man är böjd åt definitioner. Informalismen har en stor plats i den modernistiska traditionen. Som rörelse var den väldigt mycket i fokus under fyrtio - och femtiotalen, med bilder som i överförd betydelse kan liknas vid konkret poesi. De beskriver ingenting annat än sig själva och det kan vara gott nog. Det informella har aldrig avsomnat, det finns som en källåder bland de andra i den stora konstströmmen.

Titlarna i Gustafssons utställning är nog mer efterkonstruktioner än tillstånd och platsangivelser. De är antydningar mer än tolkningar. Bilderna representerar egentligen bara sig själva.

Utställningens helhetsintryck känns som ett lyft, trots att allt har inte samma lödighet. Jag kan känna en slags förströdd täthet i vissa målningar. Det gör dem ogenomträngliga på något vis, som i bilderna, bara för att ta några exempel, *Gul och Blå*, *Flöde I* och *Flöde II*. I dessa känner jag inte samma närvaro som i hennes *Lidelse* eller den blå målningen *Dynamik*, för att inte tala om verken *American origins* och *Bendigo IV* som verkligen lyfter och drar de andra med sig.

Fribrotning är säkerligen en ansträngande disciplin och även om den för utövaren är mer ett sannskyldigt styrkeprov än ett lyckligt rus så kan en bra match för mig som betraktare bli någonting glädjefyllt. När jag inte kan kalla det målarglädje får jag vända på perspektivet och kalla det jag ser betraktarglädje.

Bertil Sundstedt